

Ema a její kouzelná

ZOO

Amelia
Cobb

Žárlivý
levhart

FRAGMENT

Ema a její kouzelná zoo

Žárlivý levhart

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Amelia Cobb

Ema a její kouzelná zoo – Žárlivý levhart – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ema a její kouzelná ZOO

Po chvílce se objevily dvě obrovské smetanově bílé tlapy pokryté tmavými skvrnami. Potom vykoukla ven elegantní hlava a zavěťřila. Z bedny pomalu vylezla velikánská kočka, která měla nádhernou bílou srst s tmavými flíčky.

Ema a její kouzelná
ZOO

Žárlivý
levhart

*Amelia
Cobb*

FRAGMENT

Se zvláštním poděkováním Natalii Dohertyové

Kapitola jedna

Blíží se Vánoce

„Rolničky! Rolničky! Kdopak vám dal hlas?“
zpívala Ema Parkerová, když vpadla do
dveří a hodila školní batoh na zem.

*„Monty, kde jsi? Jsem doma a ve škole
máme vánoční prázdniny!“*

Ema měla velice neobvyklý a zvláštní
domov. Bydlela v malém domku, který
však nestál v normální ulici. Nacházel se
v areálu Záchranné zoo – a Ema měla za
sousedy místní zvířata.

Z kuchyně se ozvalo šťastné vypísknutí a Ema vešla dovnitř, aby zjistila, co tam její nejlepší kamarád provádí. Monty seděl na jídelním stole a uždiboval vánoční koláček. Byl to maličký šedivý lemurek s dlouhým zatočeným ocasem a dvěma veselými zlatými očima. Dneska měl roztomilou tvářičku samý drobek.

„Monty! Doufám, že jsi zase nesnědl všechny koláčky,“ pronesla Ema a snažila se zachovat vážnou tvář.

„Jenom dva,“ zašvitořil Monty vesele. „Mám Vánoce moc rád. Vždycky bývá k snědku tolik dobrých věcí!“

Ema vzala lemurka do náruče. „Pojď, Monty. Máma a ošetřovatelé slíbili, že

počkají, než se vrátím ze školy, abych s nimi mohla ozdobit vánoční strom.“

„Tak jdeme na to!“ vypískl Monty vzrušeně, vyskočil Emě z náruče a pelášil ke dveřím.

Kamarádi se spolu rozběhli zoologickou zahradou. Dneska měla Záchranná zoo zkrácenou otevírací dobu, aby její zaměstnanci mohli vánočně vyzdobit pavilony, a na prázdných chodnících se třpytila jinovatka. Mrzlo a na plotech výběhů visela vílí světýlka, která zářila jako hvězdy. Ema se cestou kolem nich usmála. Všechno začínalo připomínat Vánoce – hlavně pavilon tučňáků. Letos ošetřovatelé vybudovali vedle jejich výběhu malé kluziště s dřevěnou budkou, kde si návštěvníci budou moct vypůjčit brusle.

Ema nakoukla přes plot do výběhu a zavolala na nejbližšího tučňáka. „Ahoj, Poppy! Nevíš, kdy se kluziště otevře?“

Malá Poppy se přikolébala k plotu, zapištěla a nedočkavě zamávala křídly.

„Jé, zítra?“ vykřikla Ema nadšeně.

„Už se nemůžu dočkat, až si zabruslím!“

Poppy naklonila hlavu na stranu a zvědavě zašvitořila. „Ne, ještě nikdy jsem to nezkoušela,“ vysvětlila Ema.

„Asi mi to nepůjde, ale stejně se těším!“

Ema s Montym pokračovali v cestě a Poppy jim na rozloučenou zamávala křídlem. Ema se musela usmát, když na ně lvi zařvali své *ahoj* a plameňáci zavřeštěli přátelský pozdrav. Tohle byl hlavní důvod, proč tak ráda bydlela v zoologické zahradě. Zнала obrovské tajemství: zvířata rozumějí každému slovu, které lidi řeknou, a dokážou s nimi mluvit. Většina lidí jejich štěkotu, skřehotání a brumlání nerozumí – Ema však ano! Ale nikomu to neřekla. Bylo to tajemství mezi ní a jejími zvířecími kamarády.

O pár minut později se Ema s Montym zastavili před zbrusu novým výběhem. Nebyl ještě úplně hotový a branka byla dosud zatlučená velkou dřevěnou deskou. Ema se vytáhla na špičky, aby se podívala přes plot, a Monty jí vyšplhal na hlavu, aby měl lepší rozhled. „Vidíš něco, Monty?“ zeptala se Ema s nadějí.

„Je strašně velký a vidím uvnitř nějaké stromy a skály, ale to je bohužel všechno, co je vidět,“ popisoval lemurek.

Ema si povzdychla. „Kéž bychom věděli, pro koho je.“